Wilhelmina v. Feilitzen t. Angelika Peyron

Urban v. Feilitzen d:o 1 brev

1858-67 - u. å.

Mamsell Angelique

Min söta Angelique! jag borde egentligen
skrifva min Charmante vän! men du tu=
=ger Brodren Carl och jag älska icke kompli=
=mentioner — Jag behöfver din kärlek; tro
mig, jag behöfver verkligen din kärlek,
jag behöfver en öfverlagen vän; Gud
ske lof. en öfverlagen vän har jag i dig
funnit: När jag tänker på dig för=
=nimmer jag högre sjelfsaktning och när
jag talar till dig kan jag tala mycket
utan att afbrytas, utan att känna mig dum

af din åtvarlågsenhet. Vore det mig för-
=unnadt att någon gång få vara tillsammans
med dig; få lefva i ditt sällskap; - jag
afgudar dig icke jag har i allmänhet svårt
att hålla af älskvärda fruntimmer, ty
jag är mycket afundsjuk; men dig håller
jag af; kära Angelique du behöfver icke
mig, men jag behöfver dig; Kärleksfröklerna
=gor är såsom de ni har hört fader för-
åhöra, men för den de gått, är de doch
stundom förlåtliga; förlåt derför din
Långe) din och beundrarinna W..t
~~[illegible]~~ visa nästa gång
[illegible] och en hoppets sång
Min [illegible] är min själ så trött
Utaf tankarnas förmått

Nu är trättsam dag forbi,
Nu får anden lätt och fri
ur sin tunga boning gå
För att hvila och hälsa få
Af den Mor som ensam är
Vora att hålles evigt kär

Älskade Angelika!

Tack! för ditt bref nu jag skall skrifva till dig kan jag vänligtvis bara säga och tänka, tack! men nu kan jag äfven säga, förlåt! förlåt mig snälla Angelika att jag visade Urban ditt bref, inte just att jag visade det, utan att jag gjorde det för att få svaren på min gång. tg rata vill jag skicka barn ike i det längsta

för en menniska, eller äfven obehag dito behag i hög grad, Kohen jag kallad tig något annat än inte Kärleken innan den blifvit handling uppoffring för den jag älskar. Snälla lilla Angelika bli inte ledsen på mig eller ledsen att jag rör i denna sak som du kanske helst ville slippa men en oro att man ska nödgas gifta sig med en menniska som man har antipati för har kommit på mig och dock kan jag aldrig tro det, Gud har väl gifvit oss Ägtenskapet för att underlätta vår strid, icke för att försvåra den och om jag gifte mig med en menniska

tycka att klena, Det kan man icke behöfva säga
vår frändens tig kan behöfva älska, inte gifta
sig med menniska en behöfvet inte, likasom tig
tyst men är dolig dar tycks det, mig — Tyst behöfva

som jag plågades af detta fast en
mig i att tig kan ick sleita annars skulle du i annan

ach dect denna lumpska frågde som
jag vanligtvis i ett osansat ögonblick
satter lilla vörde på är i det
haller så litet tillfredsställande för
min själ; min älskade lilla Angelika
jag vet att du förlåter mig, att jag
inte förlorat dig för denna min obe=
=tänksamhet, att visa ditt bref för
Urban; i stället för att han själf
i slikhet begrunda saken men
nu skulle jag ännu en gång i ett
sånsamt ögonblick vilja fråga dig om
saken; du säger i ditt bref att
du inte tror det vara tillåtet att älska
mannen före äktenskapet annorlunda

då denna naturliga Sympathi som
jag tycker skall vara så nödvändig
för att med behag kunna fylla de
pligter jag i detta stånd åtar mig
att göra, med ett ord denna känsla
af behag som jag före äktenskapet
måste känna med en menniska som
jag skulle kunna gifta mig med, anser
du den syndig; jag är en menniska
med starka Sympathier och Anthe=
=pathier; tycker du då att jag skulle
kunna gifta mig med en menniska
som jag har Antipathi för, om en
sådan valde mig till hustru; jag
kan inte så annat än, antingen
skulle jag känna en känsla af behag

snake angelica är de kärleken en Illusion
alldeles bara pligt ingen poesi i lefvadt äktenskapet

att uppfylla utan kärlek, än dem jag nu
har, svara mig på din åsigt om detta svar

den 16 November.

Kära min lilla syster Angelika!

Det fins ingen frid i verlden, ingen frid i oss sjelfva, endast i Christus Jesus det är min Teologi, den enda jag är viss på, Gud Gifve jag kunde inprägla den i min själ så att jag aldrig hvarken i mig sjelf, den i lifvet, sökte något annat än angest, ty vedermöda är allt andra saker; tron är och blir allt vårt sträfvande, endast i tronnes förbi=buad men Gud, som aftorkar alla tårar fins någon hvila, och denna hvila, detta vårt lif, får hon vara så ögonblickligt

Gud Gifva jag vore en ärlig strids=man är emot dessa och alla andra fan=tasier, och tankar, som jag har hun=dra i sekunden och att i allmän=het lära mig att säga ske Guds vilja, hvad han än må gestalta Mitt lif; men sjelfva detta kärlekens väsen=de, detta att jag älskar en man mer än alla andra Männer, det oroar mig icke, det minsta, det ger mig deremot ibland en fröjd som jag kan inför Guds ansigte bekänna deremot denna otålighet som drifver oss att tala i dessa ämnen, den är af Djefvulen, som vill utdrifva trons stilhet ur mitt hjerta och bör med all kraft bekämpas. — Förlåt mig om jag talar obetaligt d. v. s. alls för vesit, men dels hör jag brottom och derför blir min stil knappt förbättrad, men tankarne äro inte så, och dels är jag för närvarande

Umgänge lära i denna sak andra Gud denna min tanke så skall [illegible]
jag ena olig det. Farväl [illegible] för detta bref och den alltid lilla [illegible]

just derför att vi så snart äta=
=komma till oss sjelfva ock denna
ved timliga tillvaron, som ju egentligen
inte är annat än en skenbar tillvaron
ja! dyrka vår [illegible] Djevulen
har en serdeles förmåga att förtala
vår sinnen, så att vi hvarje ögonblick
stå i fara att ta det sådo skenet
i stället för det sanna, så är det
åminnelse för mig; jag kan doch in=
=te så aldeles gå in på att denna
förmåga eller behof att älska mannen
äfven innan man står i ägenskaplig
förbindelse med honom är Djevulens
påhitt, fast än han använder detta tillvaron
allting annat jedikt för att skilja
oss ifrån Jesu Kristi kärlek, om de
mins hvad Kristus i sitt evangelium
säger; "En ville inte komma ty han

Kärlek. Lina anbefaller sig för din Mater Hans [illegible] med
eder. – Jag är en tillgifven vän Wilhelmina —

hade tagit ej hustru En annan emedan
han köpt ett par oxar, så se vi
tydligt deraf, att ingenting det må
nu vara materielt eller intelectuelt
naturligt adelt, eller naturligt [illegible]
som inte kan bli oss en orsak till
fördömelse, derför synes det mig om
detta som om allting annat, att
ingenting får taga mig fången; jag kan
dyrka Gud som skapare men glömma
det vigtigaste af allt att han är
vår försonare, och då går jag ju
miste om himmelen; doch om jag tar
äfven detta i sin djupaste mening
så är det ju blott genom Christum
som allt är skapadt, men kan
lilla angelikan [illegible] inte att det är
fara att få afvärkemsen mig at
mina framtidsdrömmar som jag haler
så kär, nej! min dagliga Kamp,

=ske deremot kunnom att vattnet går verkom.
Hvad jag längtar efter Ida, kan månne var
någon stund förkomma sig åfven mig och
följa med mig i seckalén. — Det är
en vacker Lördagsafton jag sitter och skrifver
detta under Mormors stora lönn på gården
syskonen arbeta alla flitigt i Trädgården
för att få fint till i morgon; Ratorns
(vår gamle trotjenares) som hon jobba omkring
mig; Guds välsignelse der jag framför
mig, och omkring mig: röda gröna
pioner, liljor och gröna lummiga träd
och glada svalor som byggt sina bon
under vårt tak, flyga ~~glad och~~ jublande
om i den stilla luften, allt är här så tyst
utom oss ingen fåfänglig åfven står här ägen; men
i alla dessa hjertan som gå här, som
det tyckes stilla och förnöjda är ett verldshaf
af stormar, så är det åtminstone med ~~mig~~ mitt
Gud hjelpe mig! — — Helsa mycket från din
tacksamma syster Wilhel.

Min kära lilla Angelique!

I den första hänryckningen åfven sommar=
=varen med er, kära älskade vänner! hade
jag bra skrifvit och tackat; då hade jag
kanske kunnat göra det älskvärdt och
sant; men "tystnaden talar aldrabest" säger
Geijer, och nog förstår han sig på det sköna=
=te och innerligaste, det som är så stort
att det inte kan begripas, bara älskas
tack nu emellertid; Gud ske lof att jag fann
er så kärleksfulla, mot mig stackars barn
som å ena sidan full af hafvor, å
andra af lättsinne, stufvor som en ohägad
hemmunge på lifvets och dödens tvärbäcka
lera

ögonblicken fruktade att stunden vill förgänglighetens
denna min förskräckligaste fiende; detta gör
mig svag och bedröfvade, bedröfvlig i ordets
vidsträcktaste betydelse; men ännu finns dock
en gnista i min själ, ett hopp så svagt
att jag knappast vågar kalla det tro
denna bäfvande gnista som synes mig
hvarje ögonblick färdig att utslockna, vill
hänvisa sig; men kan icke; dock Jesus
Christus, Han som gifver viljan, kan
och ge gerningen, så talar hoppet i mitt
sönderbrutna hjerta — Jag skulle vilja
säga dig mycket; men jag håller på med
mitt brunnsdrickning, och som vattnet
har den obehagliga egenskapen att
slå så upp åt hufvudet, att jag
inte ens kan sitta en qvart i sender
till måste jag bli färdig; jag har

funderat på att nu var Katechis säger
„Att arbete befordrar helsa och välstånd
etc" så begriper jag minsann inte att
dessa brunnsdrickningar kunna vara nytti=
=ga när man måste vara sysslolös dagen
igenom, detta vegeterande lif för kroppen
allena tyckes något oväsendtligt och
är högst odrägligt för en reflecterande
menniska; isynnerhet behöfver jag
arbete, det ~~stäfver sta~~ lägger sordin på
min vilda fantasi, och hindrar denna
Melankoli, som hos mig är naturlig
att bli för öfvermägtig; men Gud måtte
väl hjelpa mig, fast början är lite svår
jag har nemligen från första dagen jag började
hafva en alldeles vild hufvudvärk med åtföljan=
=de hetta, detta har jag funderat på, om
derför vore något att göra, eller om jag
kanske inte tål vid vattnet, men det kan

Wargsutan den 9 Januari

Min kära vän! Angelika!

Gud är en underlig Gud! hur sagan kommer till mig i alla som arbeten och äro betungade visst ska vi komma, men hvart ska vi komma? till mig sagar Jesus till detta Jesus barnet och inte till någon annan och hvilka ska komma? jo "alla" ingen undantagen alla som draga sina bördor sjelfva äro bestämt betungade de måste vara mycket trötta det vet han den kärleksrike Frälsaren och han ville icke allenast hjelpa oss att draga våra bördor utan äfven [illegible] och

en kort förändra uppsyn hon ska inte bli det minsta ond öfver vår olydnad utan ä, så glad och leende att så älskvärdare gubbe har jag aldrig sett. jo, är det när det hjertliga [illegible] Christus kommer och fullbordar lagen då kan inte Moses mer [illegible] att [illegible] vi äro inte skyldiga honom någonting, Christus har betalat alla, således behöfva vi inte frukta för gubben Moses längre fastän djefvulen gör allt hvad han kan för att inbilla oss det han ville så gerna att vi först ska bättra oss och sen komma till Christus och när man ser att man inte på den vägen kommer ur fläcken ville han om möjligt bringa oss i förtviflan men låtom oss då bara gripa fast i Jesus barnet och djefvulen skall vika undan. —

Kära min vän! Wilhelmina är samma [illegible] som förr i verlden, men Christus är vägen, sanningen, och lifvet. — således Alla

Alla helsa genom din [illegible] af [illegible] Wilhelmina

kåka befria oss från dem, många tänka
och sjelf har jag varit en bland dem ~~barn~~ hvar
skall jag då finna denna Herrens Jesus
Ängeln sade till Herdarna "Detta skall
vara eder för tecken I skolen finna barnet
svept i lindakläder, nedelagt i en krubba"
Detta linnekläde är intet annat än den Heliga
Skrift, hvari den Christliga sanningen ligger
svept och der man finner tron beskrifven.
Herdarna gingo på Ängelens ord och de
funno det samma Jesus barnet som vi
om vi lyder Ängelens röst och går och
söker säkert skall finna ty Christus nemligen
det samma Jesus barnet har sagt "den som
söker han finner" men vigtigt är det att
veta hvar man skall söka och Christus
säger så tydligt hos mig inte hos
någon annan och inte hos oss sjelfva
vi få inte söka i vårt egna onda

hjertan der fins inte Jesus barnet, inte i
verlden utan i Ordet det uppenbarade ordet som
är Christus "tron kommer af predikan" (Rom 10.
17.) visserligen icke till alla åhörare utan till
hvem Gud vill ty vädret blås hvart han
vill (Joh: 10. 17.) icke hvart vi vilja men
han har sagt "Alla" och han vill äfven att
alla menniskor skola bli saliga nu är det
fråga om i hvilket tillstånd skola vi komma,
just sådana vi äro, när våra synder trycka
oss och vi känna oss hjelplösa då ska vi
inte fatta tag i det första försmål vi råka
på ~~lindan~~ utan råga undan hindren som
ligga oss i vägen för att komma till Jesus
barnet, hindren äro vanligtvis lagen som
säger att vi äro fördömda, men låtom
oss då säga åt Moses der han står midt
framför oss med sin hotande uppsyn Christus
gaf sig under lagen för att befria oss från
lagens förbannelse och qvalen Moses skall

visa fastän understundom deceukla
men jag min Ord äro likasom
jag sjelf svaga när jag ser
Dig framför mig nedtryckt och
bekymrad, så kommer jag mig likasom
skulle jag svigta af den mängd
alika känslor som genomfar mig
derför är jag mycket, mycket orolig
innan jag får höra något från
dig sjelf, och om det inte svår dig
den gör dig ondt så skulle jag
bra gerna vilja ha svar på
hvarför detta plötsliga beslut?
dock denna fråga vill jag ej
ha besvarad, om du inte vill,
förstå mig! och bli inte ledsen
på mig. — — Käre vän! låtom
oss i alla våra bekymmer gå
till vår käre broder Christus
och påminne oss att Fadren
älskar oss lika mycket som
Sonen — Mamma och Systerna hälsar dig mycket
de äro alla bekymrade för den skull

och Clayne. — Och låtom oss hörkt till himmeln

Angelique

Lofvad vare Herren den oss alla
kallat hafva till sin eviga ära och
härlighet!! Dyra vän, måste vi nu
verkligen vara på vägen till hemmet!
Måste nu alla våra Chimerer och
fantasier blifva egenkänna och för=
=verkligade i Christus; vi börja nu
att strafva i omvändelse, hitintills
hafva vi lefvat i illusionernas
verld, nu börja vi att lefva
verkligheten det finns verkligen
en verklig Gud till; och en salighet
det var inte bara en barndoms=
=dröm; vi äro nu vakna och
ändå se vi för oss en härlighet
djupare och underbarare än alla
värmningar vi såga i vår barn=
=dom, hitintills hafva vi endast

sedo Poesi i det öfvernaturliga till galenskap: 21. ty efter i
och Romanerska nu kan vi icke lita den gnom sin visdom icke kun-
sundhom och icke gråsterna gripa de känna Gud i hans visdom så
oss och höja oss öfver oss sjelfva täcktes Gudi med dåraktig pre-
våra ögon ha hitintills varit bländade dikan frälsa dem som tro"
men nu se vi, men vi se dock så
litet hitintills hafva vi trott oss
vise, men nu se vi hur litet vi Kära dyra vän detta bref började
begripa Gud, vi tyckte oss aldrig jag strax efter erhållandet af
ha förstått så litet som nu ditt fröjdefulla, men som jag i uppe-
inte kunde vi förr tro att lejonen fyllandet af mina plikter liksom
och gråsparfvarna skulle bli våra i mitt hjerta är slarfvig så har
läromästare vi hade ju i alla jag dröjt att svara, det förefaller
fall bättre hufvud än folk i mig ibland likasom jag med min
allmänhet och kunde följ: också vårdslöshet kostade bort mennis-
göra stora spekulationer Men kors kärlek och ändå behöfver jag
Herren säger i Cor: 1. 19. Jag skall den så väl. - Kära vän jag hörde
förminka göra de visas visdom och för några dagar sedan att din
de förståndigas förstånd skall jag jordiska glädje är bruten, jag hörde
förkasta 20. Hvar äro de kloke? det med bekymmer, jag skulle nog
hvar äro de Skriftlärde? hvar är inte kunna utstå en sådan skänk(?)
denna verldens visa hafver icke men Herrens vägar äro dock bättre
Gud denna verldens vishet gjort

tänk evig. och Skapare än hufvud Han som gaf

oss den har ingen bättre - Förlåt Wilhelmina

i att vara efterkomgen, endast kär-
=leken gjorde hvo, för äfvigt är det
mest idealiska Skönt för honom af
intet värde, kära min vän skulle du
inte hår vilja säga denna vän vara
så i sanning bra egoistisk så har jag
mången gång tänkt, när det svara i
att försaka sitt eget lif, ja allt hvad
man kan älskas för denna vänns skulle
framställa sig för mig! om jag åtminstone
& finge det igen att jag fick skåda och
personligen samtala med honom för att
kunna älska honom, men jag har ju
som jag i början talade om fullkomlig
rättighet att tro och känna honom
och när jag då vet till att jag får
skåda honom huru mycket mer borde jag
ej längta efter denna lyckliga stund.
Han säger sjelf hvilken som öfvergifver
något för min skull han skall få
igjen igen; men saken är den ve
att sådana klenttrogna stackars
och så vilja vi ha så fasligt att
sig i denna verlden och besinna
huru detta är liksom en minut i jemförelse

Med ärligheten jag kommer det med mig sjelf jag ville vandra som
har så svårt att vänja mig med att Herren vill att jag skall vara.

Kära min Angelika!

Tack för den vänliga helsningen
i Mammas bref, jag blef glad att
jag inte på något sätt svaras eller bedröfvat
dig med mitt bref; det kommer åt
mig ibland en så faslig tro i-
=synnerhet när jag känner min svaghet
och afunnygga till allting godt och
deremot en allt växande böjelse till
allting ondt, då predikar man emot
sitt eget hjerta och är det då ställa
till någon annan menniska då för
den stackars lida för sin rättighet
ack! hvad jag gerna ville gå Gud å
förväg, förglömmandes huru han bidat och
väntat på mig och har trofast och
långmodig han varit är från är i tro
Min vän! om vi hvar kunde vara uti
=se sagt vilen kära kämpe vår bero
och Broders Christi hjertelag om jag
hade en vän som jag mycket älskade

Jack tänkte om en hel bok om honom
skulle jag inte använda hvarenda ledig
stund för att mer och mer lära
känna hvarenda liten drag eller egen-
-het i hennes karaktär, för hvarje ny
upptäckt egenskap hvad mitt hjerta skulle
klappa af fröjd och längtan att ännu
mer lära känna honom och att slutligen
få raka och vara tillsammans med denna
Vän en hel evighet – Således min kärlek
behöfver aldrig upphöra – aldrig behöfver
jag frukta att bli bedragen eller öfver-
-gifven, om jag hade inte sjelf öfvergifvit
denna Vän och tillochmed då öfvergifver
han mig icke han gråter öfver mig och
spillde sitt blod för mig och ber för mig
hos sin Fader att ännu ett år få
behålla mig han älskar mig alltid öfver
då han måste borttagna mig sedan
då vi varit en sådan blodet ha vi.
Jack ändå gå vi der fruktande och
våga oss inte fram till honom
Vi äro inte riktigt öfvertygade om

att han inte skall oss tillbaka; vi
äro så fasligt blyga och den der
blygsamheten att inte tränga oss fram
igenom hopen den ha vi liksom
idealiserat; och Herren mana oss
dock att i andets lemmarkelse vara
oförskämda att liksom tiggarne
på gatorna kalla, och han har
sjelf sagt om jag inte gifver dig för
att du är min vän så vill jag dock
gifva dig för du så trägen är,
men det är minsann ej så godt att
tränga sig vid fram och fram
att man är en fattig trasig eländig
tiggare, när allting omkring säger mot-
-satsen och hela verlden påstår att
man har många resurser, för det andra
är man på det viset uppfostrad att
för man inte in gång har [illegible]
in och då skall man inte tilltala
med kraft, men Christus är i det fallet
alldeles olik menniskorna han låter inte
tilltala sig och han låter inte sig snäsas
af det fula och osmakliga som [illegible]

Jacka Ida för brefvet – Och glöm inte i hemmen en helsa Aron och Mathilda Wilhelmina –

Gud [illegible] sig [illegible] Emma [illegible]

ty ifall någonting sådant
som predikningar skulle
hjelpa en sådan natur
som hennes, måste de
komma från dig, eller någon
som hon kan förtrösta
på, förnuft har jag ej
eller så mycket att jag
kan gå ifrån mig en enda
smul; Gud vet om jag
ens har något, fint
måtte det vara, hvad fru=
=ktsiderna beträffar så
tror jag inte det är någon
fara med ingen, det enda
är att hon kunde låta
bli att tala om dem
för folk som inte be=
=gripa henne. men hedgefar
på ej vara orsak för det.
Helsa nu snarast vår skrif
tro oss har stadigt ofarr=
=gefna och tänk på
vännen
Blute

Wargsätra den 2 Mars

Snälla Angelika!

Här sitter jag nu dels dum
och melankolisk, under det att
Ulrika med lilla Emma står
med att dra af min snälla
rara, syster Beata; det är
någonting dermed uti att tänka
att kunnets ända alltid fresta
glädje, för sin skull och lemnar
en plats tom som ingen annan
af oss kan fylla; hvem skall
nu påminna mig om allt
hvad jag glömmer; hvem skall
laga Pappas bandolad; hvem
skall ordna och sköta blom=
=morna och det värsta af
allt hvem skall spela för
mig Bethovens sonater och
hvem utaf oss kan åta
sig att alltid vara med

godt dermed; på dessa frågor
svarar ingen, och orsaken är
den att hvar och en har så
nog af sitt eget elände
sjelf att man ej kan räcka
till för andra; en mängd
bekymmer infinna sig utaf
och efter [illegible] omkring
en; nej då [illegible] man blott skaka
sina bekymmer innombords
visa sig glad och intresserad
för allt, och endast tänka
på andras trefnad och väl-
=befinnande; förr har jag
nästan ansett detta beteen-
=de utaf sig sjelf, som
en onaturlighet, men nu
har jag funnit det nödvän-
=digt om man vill lefva
med menniskor, och vill vara
afhållen; jag är långt ifrån
att ha kommit dit, och
derutaf [illegible] öfver dommen,
[illegible] jag har svårt

en menniska i allmänhet
att sätta sig in i hvad
som fordras för att bli
menniska; vore jag blott fri
så skulle det nog gå, men
denna [illegible] dragas till
ej slappa sig med, utan sakna
så mycket som möjligt är
att det spelar [illegible] i ett
hof utaf slägtskap; nej nu
är Ebba väl trött på min
trådiga filosofi och jag
börjar uppriktigt sagdt
på att damma mig så
oroligt att jag ej längre
kan fortsätta härmed. —
Tack du snälla barn
för de ord du i B
C bref sände mig och
uppdraget med Leon
som jag så gerna skulle
vilja uppfylla, men presid-
=ningarna kunna jag ej
dig [illegible] någon annan

=mit till staden der det drog
genom fenstren, hvilket så betyd=
=ligt ökar min hufvudvärk att
mina kroppsliga plågor mycket
hindra min själs verksamhet, hvilket
är mycket svårt för mig rast=
=lösa menniska; men det är inte
just skälet hvarför jag inte
skrifvit er till, utan är den, att
jag är så okunnig i första
bredes och behöfver slafva
derpå natt och dag; hvad arbete
angår så anser jag nog för
ett heligt arbete att hos
Menniskor söka att uppbygga
Kommande genom att tala om
Idealet själf, den enda som
kan uppväcka hjertana —
Vi bo mitt för Domkyrkogården
i ett nytt praktigt hus och
en trefig våning (åtim drager)

Söndags eftermid:

Kära min syster Angelika!

Du ger mig en kärleksfull före=
=bråelse öfver min tystnad, tack! för
det, alla förebråelser äro välgörande
och nyttiga när de ske i kärle=
=ken; detta härliga, första på
en gång att oframkallade uppdagan=
=de och öfverskyglande bud; sorg=
=ligt är det att vi ska ha så
svårt att begripa djupet, bredden
och längden af detta bud och
att vi måste som den kära
Lutherus säger sitta och slafva
derpå dagen igenom; att denna
kärleken som är lagens fullbordan
och således också Christendomens

-gentliga väsende ska vara så
stridande mot vårt köttsliga
sinne men dagens evangelium säger
oss; "saliga äro de som hungra
och törsta efter rättfärdighet ty
de skola blifva mättade"
Gifliga äro i sanning dessa
löften; således måste vi vända
vår sorg i glädje, vi måste
tacka i stället för knota
öfver denna vår hunger och det
lidande som denna brist medför
det står ocksa "saliga äro de
andeligen fattiga ty dem hörer
himmelriket till"; att vara ande
-ligen fattig är att sårt lidande
att känna denna tomhet i
själen, denna brist på Gud, som
endast kan mättas af Gud.

vid detta tillstånd af arbetsamhet
eger man dock hvarken mer eller min
-dre än himmelriket herrliga
gåfva! låtom oss ej se oss
tillbaka; framåt raskt framåt
genom drifvorna, ~~det är~~ visst
är det svårt att lyften är
skarp och genomträngande, men
den är dock ren och frisk,
himmelen är klar ~~[illegible]~~ och
Guds leende hvilar öfver oss
som en vårdag mitt i sma-
-kalla vintern; ~~...~~

Du säger tror du inte att
Ida och jag först å att sakna
dina bref, "tack! för innerligheten
i dessa ord, de rörde mig
~~men nu den kan [illegible]~~, nog är
~~det sannt~~ att jag är mycket
gjik, ~~ingenting~~ ~~[illegible]~~ vi kom

KÖPING 10 11 58

Mamsell Angelique Peyron

Stockholm

medföljer Generalconsul Peyrons [illegible]

Elin och jag bo i ett litet rum
tillsammans; hon är nu en stor
utvecklad menniska, åtminstone
som jag hennes verkliga ståndpun-
-de och jag har mycket glädje
utaf henne, det är en känslig
flicka och fastän hon just
ej i ordets egentliga mening
är musikalisk så är hon dock
icke omusikalisk, innerligheten i
allting har en märkvärdig magt
öfver henne med ett ord! jag
tycker af henne.—
Haydn är min käraste kompo-
-sitör, känner du honom icke så
gör hans bekantskap, allting
säg jag älskvärda barn och
visa en gubbe, han hade funnit
att den största visdom var

inte ater bli en filosof utan
oti barn; vi ha hans visor
som är hogo. — —
Hälsa Ida om jag kunske
någon gång gjort henne ondt
Med mina bref så är det
derför atter jag inte kan förstå
brefet derifrån kommer alles
ondt. —

Wilhelmina

Wargsätter den 16 Mars 1860.

Min dyraste Angelika!

Tyst har jag varit länge, länge; förlåt mig derför kära vän; förlåtelse behöfver jag från morgon till qväll; obegripligt detta att vi aldrig lära oss förstå Kärlekens djuphet; huru kunde vi då skulle bryta så oupphörligt emot den älskade, så är min idealiska föreställning jag! afund all förmaden oidealiska menniskor; jag trodde mig om att vara en exentrisk menniska, en sån der menniska, der förstår som hon hängifva sig med hela sin själs innerlighet åt det aldelt förnämsta hvem kan vara ädlare, djupare, älskvärdare än Christus, och nu, står jag der kall och stum, jag jordiska, sinliga menniska, jag som skulle ha en hög, öfversinlig, musikalisk och poetisk natur; jag står nu der kal och naken som en

kära syskon och föräldrar, som med Gud helsa och deltar apetit, just nu hålla på att spisa pankakor till soupé, som Elin (för närvarande pushållerska) lagat till, och som hönsena (jag förstår inte de hönsena) hackar sönder sina ägg oupphörligt och kan således inte kunna sälja dem, så gjös=son jag har inte spurat på dem nu så djupa varan; förstod du min inte utvecklade, utan tvärtom invecklade mening; jag menar förstå du att Gud för Jesu Christi skull utom all min förskyllan och värdighet" som det står i den gamla kära Katekesen, gifvit mig allt detta och visserligen också ville gifva mig kärlek; uppge derför inte all förhoppning på mig, dyraste vän! var inte orolig då jag tiger; jag kommer på mig att du, isynnerhet Ida, skall vara det, det smärtar mig, men jag tycker ej detta

Skrif någon gång fast hon inte förtjenar [illegible] Wilhelmina

När man kanner sete eget hjerta då kanner man med detsamma sina medmenniskor den bekantskapen är mera nyttig än rolig.

björk eller ett annat träd på hösten
Midt i stormen står jag äfven, och
vemodighetens åskor blåsa kallt i
mina sorgsna grenar; kallt är det äfven
öfver mig, ty, som du vet, höstens him-
mel är sällan klar, dock! en frisk
hoppets susande susar stundom stilla
genom mina bräckliga grenar och har
någonting underbart med sig, någonting
som inte alls har att göra med
ovädret omkring och öfver mig, någonting
starkare än åskan och sjelfva stormen
jag skulle nästan vilja kalla det
ett himmelskt talomod; denna underbara
vind från vårt eviga hemland stadnar
stundom några dagar, stundom kortare
men viker dock bort igen, jagad af
stormens dån. — O! du arma menniske-
hjerta om du kunde gråta ut dig
sjelf och så bli stilla igen, så stilla
som en sommarmorgon och låta solen
gå upp öfver dig och så hvila öfver

Ungdom och lätt om lyckliga komma sommardagar, för jag! Någon gång orkar jag spela en gäst, högst två. —

dig och göra allt det mörka klart
och allt det kalla varmt. — —
Kära flicka ni älska Christus, ni
lefver i honom. I hafven äfven en
himmelslängtan starkt utvecklad i edra
själar; jag trodde äfven att jag skulle
begripa innerlighetens djup; jag trodde
att jag skulle kunna älska högt och
stort; jag trodde att jag skulle kunna
ge hela mitt väsende och nu, hvad
kan jag, bara ängslas, hela min kärlek
är bara ängslan, ett högre bättre sätt
att älska måste finnas, skall fin-
nas! — — bli inte ängslig för mig
jag menar, ty för all del inte att
jag gråt; jag vet ganska väl att jag
sitter i min lilla kammare och håller
på att skrifva till en likaså förståndig
dig, som älskvärd flicka, kära
Angelique Peyron, vid ett någorlunda
dåligt ljus, och en ganska, för att inte
säga mycket, dålig penna, dessutom har jag

Om ni skulle skrifva öfver till Eugenie då skulle det lisa
Med förhoppning att du helsar Eugenie från mig sjelf. —

Sjuklighet att man har nog ådragit-het att ~~att~~ säga sig sjelf en mängd saker som man inte kan ta emot af andra; säg äfven Ida att jag ständigt mitt emm sjelf, tar emot mjölken morg-nar och aftnar och vänder ännu, sköter mjölkvakenskapen temligen dåligt Skrifvit åt Pappa ganska ordentligt syr, och läser såsom rekreation, stundom en dansk berättelse, allt detta skulle vara en sällighet om jag hade frid i själen, men hvad är allt hvad man kan förlora, allt hvad man kan ega när man saknar den vissheten som öfvervinner döden, djefvulen och all helvetets magt, ingen andelig smärta kan kasta en på bekostnad af det eviga, varken menniskoöga i förstriftan, men brist på förstånd om det osynliga kan göra en menniska galen, det känner jag ständigt Måtte Herren förbarma sig snar-ligen

Vargsätter den 26: Sept: 1867.

Älskade Angelique!

Efter en lång resa, äro vi nu hemkomna, jag vill inte tala om hur jag i dessa vemodiga nejder saknar dessa höga berg, detta haf, och dessa vidsträckta utsigter, Gud den rike, har ju äfven bland dessa trakter så olika Norrlands, Han har ju skapat allt, dessutom ju trängre jordens utsigter äro, ju mera tvingas vi att skåda uppåt till denna hjerteklara himmel, som öfver hvar hvilar öfver oss. — Gud ske lof! vi funno våra föräldrar och syskon vid lif och helsa, välkomna voro vi också

besynnerligt nog; Ultons der de voro äfven
rökat vid Åkersted; Tecklin Knös
var hos dem, hon är ömnde anspråks=
=lös, och var mycket intressad af
hans cultiverade ~~menniskor~~ berättelser
ifrån det sagolika Norrland. — Dina
egna föräldrar, dem kunde jag först
bär talas om, din Mor nemligen: ty
Farbror såhade jag ej; för henne sökte
=te vi måla det hem så idealiskt
som möjligt, lilla Josephine var lång
och elastisk och ofta icke olycklig det
som du säger Ida, det finns ju äfven
inte mer än en verklig olycka
nemligen: otron, Gud vifte att jag
alltid kunde förstå detta, Vi
vandrade på en liten stund till
de Waldemarsudden som var nästan
=tan vackrare än Svartskär, Fru
Bergman var ensam hemma, om
en stund kom Grosshandlaren, med det
vänliga ansigte och den vanliga
frågan, kommer Kroken från Svart=
=skär, eller skall Kroken till Svart=
=skär; vi gingo ut i den lilla
trädgården som var idealisk med utsigten
öfver hafvet. — Gud välsigne eder
för allt hvad ni gjorde för mig,
framförallt för den kärlek som
skylde all öfverträdelse, Herr Wil=
=helms godhet är jag så mycket mer
tacksam för, som jag förstår mig att
han egentligen är Missanthrop, och således
till en viss grad hatar alla Menni=
=skors släkten med undantag af sin
hustru och kanske den så kallade
Carls. — Jag menar ingenting obe=
=skedligt — — — Helsa den
kära Ida, och tacka henne varmt
för, hon tänkte efter mig, det är be=

och genom denna hågkomst låta oss ödmjukas
till innerlig bekännelse och erkänsla af vår
straffvärdighet och fördömelse, men så vill
Han icke att vi skola stanna der, vid hjer-
tats uppriktiga: "ja Herre!" utan gå vidare
tills vi ock kunna tillägga med trons
tillförsigt: "dock likväl" etc. O! hvra godt
att det står skrifvit: "allenast känn
Din missgerning att Du mot Herran Din Gud syn-
dat hafver." Känner Angelica detta, så glöm
ej att nåden står hardt när - den är ju
då så nära att Du blott behöfver göra
en liten rörelse med Din arm, så har
Du den strax i handen. Vore det icke så,
visserligen hade Herren då icke sagt: "allenast
känn Din missg." Vi måste begväma oss att
tro på förlåtelse för verkliga och efter blod-
röda missgerningar, om vi uti dessa syn-
der icke dö skola. Jag begagnar ett
sådant uttryck som "begväma oss" (fula
nog!) efter det står skrifvit att vi eljes
icke äro begväma för Guds rike!"
Det skulle vara kärt och lärorikt att
höra hvad min dyra Angelica erfarit
i sin inre werld, under owissheten

Hägerum d. 29 Jan. 1864.

Älskade tryckta, men kanske redan
mycket hugsvalade Vänner, Ang. och Ida!

Guds frid vare Eder! Herren är Eder herde
Eder tröstare, Eder Starkhet. Han skall
äfven uthjelpa Eder utur denna när-
varande nöden, likasom Han tillförene
mången gång gjort Edert mörker ljust
och stillat Edra hjertan efter storm,
oväder, ånger och bedröfvelse. Glömmen
ej hvad Jesus sade till de uppskrämda
lärjungarne på Genesareths sjö, då
vågorna hotade att uppsvälja dem.
Han sade så vänligt: "det är Jag, rädens
icke." Kanske kommer Han nu,
full med nåd, till att göra den der
"crèchen" som Fjellstedt en gång
talade om. Jag hoppas innerligen
att den förbarmande Frälsaren än-

nu icke har upphört att bedja för
det trädets ytterligare skonande
hvars qvistar ~~oss~~ tillhört Honom så kära, och
hvilka, inympade uti en ädlare stam
nu hunnit uppväxa likasom till ett stöd
för det gamla till fall lutande trädet.
Vill man icke gifva med sig, utan fort-
far beständigt att stöta sig på Herran
så är gifvet att man en gång måste
blifva bortstött och komma under hans
rättfärdighets domar, men eftersom
Herren är så stor i långmodighet att
icke haft lust till offer, utan till
barmhertighet och bönhörelse, så
tror jag dock ännu, i det allra
längsta, att det I fruktan icke
skall komma öfver Eder, utan
i stället det I hoppens. Stackars
mina älskade! nog fattar jag Eder
stora oro, Edert bekymmer att
vara så långt skiljda ifrån den
I kär hafven, som ligger sjuk.

Herren Jesus Christus uppväcke Honom
nu af sömnen och döden och på den
yttersta dagen till evinnerligt lif.
Käre Jesus, slå Honom icke "sönder i stycken"
till fördärf, utan gifve Honom bättre
"såsom den Sonen Du anammar."
Tack Syster Angelica för det att Du genast
gaf mig det af Din sorg: Det gjorde
mitt hjerta så godt att Du kände behof
af att lätta Ditt lilla älskade hjerta
afven mer intill mitt bröst. Herren gif-
ver att Du aldrig der skall känna Dig
oförstådd eller bemött med någon likgil-
tighet. Jag är så lycklig öfver Ditt fortfarande
förtroende, och det derföre att jag fortfa-
rande älskar Dig. Herren gifve nåd att
kunna i sanning tjena Dig. Det är nyt-
tigt att prisa och tacka för att Hans
lektare drifver Dig till själfförödmjukelse
och ransakning inför Honom "som pröf-
var hjertan och njurar." Han ville att
vi skola "komma ihåg våra synder"

Löfvingsberg den 8. April 1867.

Goda Angelique!

På länge har jag icke kommit mig till att upplifva en korrespondens från förr. Angeliques lif har varit så allvarsamt, att jag känt mig blyg inför en så stor mättstock för erfarenheten. Jag har befarat att mina, en jemförelsevis opröfvade ord skulle falla alltför lätta, såsom blomblad icke kunna hålla sig oppe mot vinden; ty jag hör till dem, som tro, att styrkan i tanken tänker man sig icke till; på sin höjd ordningen, jemnheten o. s. v. — men de äro icke de mäktigaste krafterna.

Jag är dock nu berättigad att skrifva, då jag har att tacka för den vänlighet, som bevisar att Angelique minns mig, hvilken förskaffat mig de afskrifna bladen. En och annan sentens är der mycket väl sagd, såsom Universität der France, Bibel commentar m. fl.

Har Angelique Asmus. Wandsbecker bothe. en liten tidskrift af Claudius från 1790 talet.? Den boken förtäljer jag mig skulle vara lektyr för en tänkande qvinna. Der är en profffit, åt alla riktningar nästan, för det ännu odelade Gemytet. Den boken förvarar sin plats i hvarje "Haus-Bibliothek".

Wi lefva här, Gud låte det ske till vårt bästa! i ganska ostörd helsa och ro, tillbringa våra qvällar med Föräldrarne, som, åtminstone Pappa, trifvas rätt bra. Mamma är mera ihåligt sjuk än förr, men med kanske mindre häftiga symptomer. Wi hafva i höst at vinter läst en gammal roman Clarisse Harlowe, som genom sin tillkomst bevisar, att man förstod med samma innerlighet och slående natursanning i hvarje minsta detalj skildra ~~ny~~ de psychologiska nyanserna, karakterernas och passionernas motiver,(x) äfven innan evigheten blef satt af tronen — eller rättare, hvad gjorde at jag nyss ~~sagt~~ till? man gjorde det mycket bättre, ty alltsammans lefde då! Engelsmännen tigga öfver upp rödna gamla goda saker. Och svårt är att undvara böcker, åtminst: på landet. Wåra 4 små arta sig bra ännu. Gud bevare och göre dem starka mot den eld de skola ut i en gång! Med Wenjätten är Angelique i skriftlig beröring, så att jag behöfver intet säga. Stackars Wilhelmina blir ej frisk, som det ser ut; men bär vackert sitt kors. Helsningar från oss alla! Din tillgifven

Urban [illegible].

(x Sjelfva Werther är icke mera natursann, mera verkligt kännbar i hvarje puls-slag.

Stora författare börja emellertid
icke mera vara till finnandes. Jag
är tyvärr mycket reaktionärt stämd,
och har föga trefnad med andra skrift-
ställare, af hvilken riktning som helst,
utom sådana som skrifvit före fransyska
revolutionen och före den tyska literära
(Snilleperioden). Den analytiska vishetens ~~kritiken~~,
eller huru nu de lärda vilja kalla den,
har gjort det omöjligt att göra böcker.
Sedan det lefvande väsendet, som Tyskarne
kalla Gemüth, blifvit sönderdeladt af
den moderna dissektionsknifven och
således dödt (ty man kan ej anatomisera
lefvande väsen) äro böckerna svaga
skuggor, man lefver der i Hades — och
det bästa vore kanske att ej läsa,
att behålla sin Bibel och några
gamla, kraftiga uppbyggelseskrifter,
som passa en, och för resten så
tillvida bli en Richard Furumans,
att man egnar alla sina krafter åt
det praktiska, åt "lifvet i dagsljuset,"
som de gamla hedniska skalderna
melankoliskt uttrycka sig, med tanken
på Hades — läsa i menniskor
i stället för böcker; ty det Gud

skapat kan dock icke beröfvas allt lif,
och stundom träffar man på ett Guds
beläte som lefvat sig fram ovetande om
hvad som försiggår i tidsandens atmos-
fer, en hurtig resande som hvarken vet af någon Samum
eller några fina stoftmoln som för-
qväfvande intränga i lungorna från
de förtorkade fälten. "Evigheten är
satt af tronen," som Kierkegaard säger; ty den
är det, när icke den heliga instinkten om
den personliga odödligheten, det personliga an-
svaret, det personliga behofvet af hjelp är
ovilkorligen närvarande i allt intellektu-
ellt strefvande, (ämnadt för undervisning, må vara hvad det vara vill) ovilkorligen sig ej men dock såsom
af sig sjelf, såsom "frihetens fullkomli-
ga lag", således såsom ~~denna~~ enhet af frihet och nödvän-
dighet, som ingen menniska förundrade sig öfver, så
länge tro var ett normalt, ett af alla
såsom eftersträfvansvärdt ansedt tillstånd.

Godt kan väl synas, att qvinnor-
na, som äro mera konservativa till sitt lynne,
mera fromma, tyckas vilja åtaga sig den tänkan-
de framtiden. Jag har verkligen någongång gladt mig
åt utmärkta författarinnor — men....
ja, vi ha icke sett än hur det går. De kanske
tyckas?! En svår kur tycker jag det är, skall de
skola behöfva taga upp våra verktyg, våra vapen.
Men kunna de slå fienden på flykten och fram-
förallt resa upp männerna igen, så — må gå!